

יולי, 2021.

יורם.

שנה עברה.

ואני עדיין אינני יודעת מאיפה להתחיל לדבר, ואיך להפסיק לדבר על יורם.

כבר אמרתי שיורם וחדווה היו לנו בבחינת התגלות-מראה. הנה זוג צעיר, שקצת יותר מבוגר מאיתנו, והם חיים בהרמוניה מלאה, חיים של שיתוף וכבוד הדדי, כל אחד באמונתו. הפוכה... ויש להם בכל זאת אלוהים אחד- אלוהי האהבה. והאהבה הזאת מאפשרת קבלה מוחלטת ועולם עשיר אפילו יותר, של שונות ומיגוון וריבוי.

גדלתי באותו בית-חינוך שגדל בו יורם. התחנכתי באותו בית-מדרש, אותה תנועת הנוער, גרעין הנח"ל. יורם היה לי מגדלור מכוון, כזה שמאפשר ללכת בדרך חדשה שהיא בעצם מוכרת, דרך של תורה ועבודה, צניעות ופשטות, פתיחות מחשבתית ללא צורך בהצטדקות או התנצלות. אפשרות של קיום תורה ואמונה בדרכנו, תוך שמירה על עמוד שידרה של הוגנות ויושרה גם עצמית, הצנע לכת עם שייכות קהילתית מעשירה וגם מחייבת. ואני צעדתי בדרך הזאת בביטחה. תוך שיורם משמש בה מדריך, חותמת- כשרות בפני הורי, דודי, בני ובנות דודי, חבריי- "יורם אדלר חבר בחבורה הזאת!"

יורם עזר לי בדרכו, להבין ששמירה על תורה ומצוות הם עניין ביני לבין אלוהי, ושאינ לי צורך לתת על זה דין וחשבון לציבור. ולימד אותי לשים סימן קריאה במקום שהיו יכולים להיות בו סימני שאלה. הנה אנחנו. ומשפחותינו. זאת הקהילה שלנו, זה תואם את הדרך שבה גדלנו וככה בחרנו. זה מתאים וטוב. ולכאן הייתי צריכה להגיע.

והיום עשינו גם את הדרך הפיזית שיורם ואני עשינו לחבורה שנים רבות יחד. כלומר, אנחנו הלכנו איתו והוא עוד המשיך והלך... ובדרך יורם היה שם באדמה גרעינים של תמרים, כי מי יודע אולי יום אחד יצמחו מזה עצי תמר ויקשטו את העיר והדרך. והיינו אוספים זרעים של פרחי כובע הנזיר, כדי לשתול אותם מחדש בנובמבר הבא. יורם לימד אותי שזרעים אותם בנובמבר.

היינו הולכים בדרך. הוא ואנחנו. חדווה היתה חולפת על פנינו באוטו, וכל פעם כל פעם יגאל היה צועק לה "שאבס!" כי מסורת זו מסורת. ובדרך היו שיחות ודיונים, והילדים היו קטנים ומקשיבים, ואחר כך הם היו גדולים ומשתתפים. וכשיורם היה מגיע סוף סוף הביתה, וחדווה היתה שואלת אותו למה זה לקח לו כל כך הרבה זמן, הוא היה עונה לה- "את יודעת כמה חנויות נעליים יש בדרך.. וכמה זבל לחפש בו מציאות...?"...

והנסיעות של החבורה לחגים. החגים שחגגנו יחד. ומי שלא ראה את המופע של יגאל ויורם בבגדי הים, בחג באכסניה בנורדיה, יגאל בבגד ים של חדווה ויורם בבגד ים שלי, עד היום אינני זוכרת איזה משחק אירגנו סוזן ונח, ומה הביא אותם לצאת ככה לקהל החבורה בבגדי הים, אבל אין ספק שזה היה מופע בלתי נשכח...

יורם והחבורה, בלב החבורה, בוועדת ההיגוי, בדיוק ההגעה לתפילות, בתזכורות שנהג ללחוש לי ולחדווה מרחוק שכאן מתפללים, לא מקשקשים. קולו השקול וההגיוני באספות. כשהיו מגיעים. כי בכל זאת, תאילנד וכו'.

וחוץ מכל מה שלמדתי מיורם, ולמדתי עוד הרבה מאוד, הוא הרי היה לי כמורה דרך וכבן משפחה קרוב, לי וליגאל ולילדנו, למדנו ממנו את חגיגת החיים. יורם וחדווה יודעים לחגוג את מתנת החיים, חגיגה שוצפת תוססת, שאוספת תמיד בדרך, בכל מקום בעולם, חברים וחוויות לחיים. והם המורים הגדולים שלנו, ושל ילדנו, איך חיים, איך אוהבים לחיות, איך אוהבים. נקודה.

ואיך זכינו בשעותיו האחרונות לשמוע אותו שב ואומר תודה על הכל.

ואיך שמעו אותו אוהביו, ואהובת ליבו, אומר שוב כמה הוא אוהב.

עד שרגליו יצאו לדרך אל הארץ הטובה האחרת...

הוא היה לנו חבר ורע, ואיך היה, איזו תפארת הוא היה...!

וכל מעשיו הטובים, וכל חוכמתו, ושפע ציוריו וגינתו הפורחת, ובנותיו ונכדיו, וכל חבריו...

ובמילותיו של רמי סערי-

"הם יופי ויופי, והם היופי. כמה יופי

לקח עמו אל עולמו

אם יופי רב כל כך

השאיר כאן? "